

anerkjendt Rigtige gif i Spidsen for andre Nationer, og stode som et lysende Exempel for andre, mindre og større, Stater for, hvad der i og for sig var rigtigt. Det skulde da vel ikke være en europæisk Nødvendighed at beholde det, som man har kaldt tydsk Klingeklang og tydsk Rangleri, for at bevare visse Magters Afgtelse. Denne Paastand vilde vist tage sig altfor Besynderlig ud. Den meget ærede Minister har Ret i, at det, at smigre opad og smigre nedad, kan stilles sammen, og at det er lige foragteligt. Derimod tror jeg, at der er en meget væsentlig Forskjel paa at rette sin Stræben mod at fremme sit Folks Vel, eller at rette den mod kun at behage visse Kredse af Samfundet. Det forekommer mig, at den meget ærede Minister ikke var fornøjet med, at Lovforslaget i visse Retninger ikke gif videre, idet det ikke havde optaget enkelte Udtryk, som havde været fundne i tidligere Forslag, s. Ex. „at Adels herester ikke kan nedarves“. Skulde den meget ærede Minister være mere tilfreds med Lovforslaget med den Udvidelse, er jeg til hans Tjeneste; der skal ikke stille os Noget ad i den Henseende; skal det optages, optager jeg det gjerne; thi jeg erkjender, at med den Bestemmelse herovers ikke Adelsmanden hans Hædersnavn og hans Fortjenester, men man berøver ham hans juridisk-politiske Ret som Adelsmand, og det er ganske rigtigt, den bør berøves ham. Naar det ordnes efter Ordlyden af dette Forslag, og man tænker sig de andre Bestemmelser, der knytte sig dertil, uforandrede, vil den danske Adels og ikke Andre, have udelukkende Afgang til Klostre, men jeg antager, — mere sangvinist er jeg ikke — at vi ligesaa tidlig faae en Forandring af Grundsaetnerne med Hensyn til Afgangen til Klostre, som vi faae det nuværende Lovforslag. Det skulde være nødvendigt for at underhandle med fremmede Magter, at Danske vare deforerede eller bare høie Titler! Jeg antager, at det er en stor Misforstaaelse, jeg antager, at hvis vi herfra blot sende en Mand med den fornødne Dygtighed, vil han haade være mere velkommen og gjøre sit Fædreland mere Nytte, end om man, hvad vel ikke sjældent er sket, sender en Mand med Navn og med Titel uden den

fornødne Ballast i Dyrigt. Vi skulle ikke gjøre os stormægtige, siger den meget ærede Minister, det mener jeg ogsaa. Man skal ikke gjøre sig til en Elefant, naar man kun er en Myg, man skal holde sig paa det Fæne, naar man i Virkeligheden ikke er stiftet til at naae høiere. De store Navne, Titler, Kors osv. passe meget lidet til vor Eidenhed, derfor er jeg ogsaa med til, at vi ikke skulle gjøre os stormægtige. Der er sagt, at § 2 skulde være en Følge af Fantasi eller Angst hos Forslagsstilleren; jeg forstaar ikke, hvad den meget ærede Minister sigtede til; der er en bestaaende Lov, hvorefter der gives Grever, Friherrer og deres Slægt Forret til at bære disse Titler; denne Forret er ikke forenelig med Grundlovens § 92, hverken dens Ordlyd eller Aand. Jeg foreslaar, at denne Lov skal hæves; det forekommer mig, at det trænger ikke til videre Bevis. Med Hensyn til Paragrafens sidste Stykke om Indførelsen i Kirkebøger, da tror jeg ikke, at den meget ærede Minister kan forsikre mig om, at denne Bestemmelse i alle Tilfælde er ufornøden. Den meget ærede Minister siger, at Titler og Ordener ikke ere Gjenstand for Foragt her i Landet. Jeg er deri aldeles enig med den meget ærede Minister og altsaa uenig med de ærede Medlemmer, der sige, at Titler og Ordener af den almindelige Opinion betragtes som foragtelige; nei, dersom det var saaledes, vilde disse Skikke ikke eksistere af deforerede og betitlede Personer. Det er ikke den første Minister, der har fortalt os, at man blev overlæst med Begjeringer om Titler og Ordener, og at man fik Bebrejdelser af Folk, som bleve forbigaaede, eller som stode for længe stille paa et vist Trin; det er heller ikke den første Minister, som har fortalt os, at Folk, selv i private Stillinger, om de end offentlig lade haant om Ordener og Titler, dog meget gjerne vilde betale Rangskat, naar de kunde faae en Titel, og det er lutter Banffelighed for Ministeren ved at finde alle de udmærkede Mænd, naar de saaledes selv paapege sig; men just dette er et Vidnesbyrd om det Naadne i dette Forhold og om Nødvendigheden af at gaa den af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts